

ПРЕСИЧАНЕ НА ЕКВАТОРА радиопиеса от Борис Априлов

(Една много странна – за този автор! – радиопиеса от 1986 г.)

Странна **включително** и заради годината, в която е написана.

Ахото не пишеше нищо просто ей тъй, заради „случката“. Във всичките му произведения има поне една „задна мисъл“, която ние разбираме веднага, или след време...

А в тази пиеса на пръв поглед всичко е казано.

Тя започва много нормално, превръща се в безкрайно смешна, и после изведнаж става почти нереална и много сериозна.

А „поуката“ – прекалено афиширана за този автор.

Аз още размишлявам над това – какво е скрил, какво е казал, и какво **ОЩЕ** е искал да каже **ТОЙ** на децата – но и на техните родители!

Защото Васко, от едно наивно и смешно момченце – в единствен миг, предаден от **ДЕТСТВОТО**, се превръща във възрастен човек – но Възрастен с чистотата на дете, каквито в действителността (ни) няма.

Старицата – живяла в разочарование редом с чудесен човек, неосъществил мечтите си...

И идва раздвоението:

ЗАЩО ние живяхме с неосъществени мечти?

ЗАЩО Ахото никога не осъществи **СВОИТЕ** детските си мечти?

КАКВО превръща мечтите ни от мечта – в илюзия?

Разбира се – ние, нашето поколение, имахме едно убедително извинение – затворените граници на Родината ни.

Но това обяснение не ни задоволява сега, когато четем тази... **изповед?**

БАЩА МИ, този непознат познат човек, никога не би изоставил Старицата си, семейството си, децата си, живота ни **ТУК** със задълженията и униженията – заради Живота от мечтите си.

Ние всички сме раздвоени между мечтата и реалността. Ние всички мечтаем за Неосъщественото – но продължаваме да се бъхтаме над Осъществимото.

В случаят на Борис Априлов – неговите неосъществени мечти, непотърсени пътища, недосънувани сънища – го превърнаха в **един великолепен ПИСАТЕЛ**, раздвижиха мисълта му, поразиха чувствителността му, разтвориша широко неговите силно късогледни (в реалността) очи – и той ни показва невероятни светове и герои, високи и ниски стремежи, богатство и бедност – разпределени между бедни и богати личности... Прекрасни жени и нежни влюбени мъже...

Показва ни неподозираните качества на хората, които ни заобикалят – и онова, което се крие зад фасадата им: и обикновено – но и прекрасно, понякога.

А на мен лично ми даде възможност – макар и малко късно – да опозная Непознатия си баща, предан и нежен, суров и неверен, мечтател и неудачник, премълчан писател, загубен Кивот на нашето съвремие, неразбрано съкровище на нашето бъдеще...

И аз съм безкрайно щастлива и благодарна за тази възможност!

Дори аз да съм единствената, която усеща цялото това богатство – но **ПОНЕ** **АЗ** осъществявам онова „**ПРЕСИЧАНЕ НА ЕКВАТОРА**“, опознах Непознаваемото,

докоснах се до Прекрасното – когато отворих вратата на прашната стая с архивите на Твореца и Магьосника, Писателя и Мечтателя, моят баща.

Но Той писа И ЗА ВАС!

ЧЕТЕТЕ ГО – преди да стане късно, преди някой сринал се сервер да ви отнеме тази възможност!...

<http://borisaprilov.wordpress.com/>

Дж. В., 20 септември 2012, София...